

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.922/2017/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a „Bösze-Magyar” Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Magyar Balázs ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 9. napján meghozott 40.P.23.151/2015/29. számú ítélete ellen az alperes 30. sorszámon előterjesztett fellebbezése és a felperes Pf.3. sorszámú csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja, egyben az alperest mentesíti az elsőfokú perköltség megfizetése alól, továbbá kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 368.400 (háromszázhatvannyolcezer-négyszáz) forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 418.130 (négy százötvennyolcezer-százharminc) forint kereseti és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 167.600 (százhatvanhétezer-hatszáz) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 546.331 (ötszáznegyvenhatezer-háromszázharmincegy) forint fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 6.968.835 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 349. § (1) és 339. § (1) bekezdése alapján.

A követelését arra alapította, hogy az alperes jogelődje a 2013. szeptember 9-én kelt Főig/2239-3/2013. számú határozatával jogellenesen foglalta le a tulajdonát képező tehergépjárművet, vontatmányt, ezek forgalmi engedélyét, valamint a tehergépjármű indító kulcsát, melyeket a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.Kpk.45.002/2014/7. hatályon kívül helyező végzésének meghozatalát követően 2014. április 14-én adott ki részére. A lefoglalás időtartama alatt a vagyonában beállott értékcsökkenésből és elmaradt haszonból álló kára keletkezett.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Állította a felróhatóság hiányát, illetve vitatta a lefoglalás és a felperes által állított károk közötti okozati összefüggés fennálltát. Hivatkozott arra is, miszerint a felperes az állított károk bekövetkeztét sem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság 40.P.23.151/2015/4. számú közbenső ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a

9.Pf.20.078/2016/5-II. számú végzésével hatályon kívül helyezte.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezés után tartott újabb tárgyalás eredményeként meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.706.636 forintot és ennek 2013. szeptember 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát, valamint 670.000 forint + 181.079 forint áfa ügyvédi munkadíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Úgy rendelkezett, hogy az állam által előlegezett 418.130 forintot az állam viseli.

Ítéletének indoklásában idézte a Ptk. 339. § (1) bekezdését és 349. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette, ezért a továbbiakban a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek fennállását vizsgálta. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.Kpk.45.002/2014/7. számú végzése alapján kifejtette: az alperesi jogelőd a lefoglalást elrendelő határozatában elmulasztotta az adott konkrét ügyre egyediesített indokolást, mely nélkül a döntése helyessége nem volt megállapítható, ezért a lefoglalás jogellenes volt. Az alperes a felróhatóság hiányára sem hivatkozhat eredményesen, mert a közigazgatási szerv feladatkörébe tartozik a magatartását reguláló szabályok teljes körű ismerete, alkalmazása. Az elvárható magatartás az, hogy hatósági eljárása során jogszabályokkal alátámasztott, megalapozott döntés szerint fogantossítsa a lefoglalást oly módon, hogy az érintett a döntés indokait teljes körűen megismerhesse. Rámutatott arra, hogy a felperes tevékenységi köre szállítás és fuvarozás, miből következően az általa üzemben tartott gépjárművek egyikének kivonása a megbízás teljesítése alól nyilvánvalóan okozhat károsodást a felperesnek. Az elsőfokú bíróság valamennyi kártétel esetén megállapította az oksági kapcsolatot a felróható magatartás és a kár bekövetkezése között, és a felelősségbiztosítási díj (245.000 forint), valamint a 17.200 forint üzemanyag költség kivételével azok összegét is bizonyítottanak ítélte. A további 53.892 forint üzemanyag költség és az elmaradt haszon összegét a Ptk. 359. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte, másodlagos kérelme annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítására irányult.

Továbbra is állította a jogelődje felróhatóságának, valamint a felperes által megjelölt kár és a lefoglalás között fennálló okozati összefüggés hiányát. Hivatkozott arra is, miszerint nem nyert bizonyítást, hogy a felperes által állított meghibásodások a lefoglalás időtartama alatt keletkeztek, ahogyan a javítási költség és az elmaradt haszon összege sem. Álláspontja szerint ez utóbbi károk megállapítása szakkérdés, így ezeket a felperesnek igazságügyi szakértő útján kellett volna bizonyítania. Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete indoklásában érdemi nyilatkozatai, érvelései figyelmen kívül hagyásának okát nem adta, továbbá állította, hogy indokolási kötelezettségének nem tett eleget, és iratellenes megállapításokat tett.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében az alperesi marasztalás összegét 6.951.636 forintra kérte felemelni.

Álláspontja szerint a kötelező felelősségbiztosítási díj összegét az elsőfokú eljárás során bizonyította, hiszen e tételt a társaság 2013. évi főkönyvi kivonata tartalmazta. A biztosítási díj összegének és megfizetésének bizonyítására a csatlakozó fellebbezés előterjesztését követően okiratot csatolt.

Az alperes fellebbezése alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a 6.989.835 forint megfizetésére irányuló keresetet részben, 262.199 forint tekintetében elutasította. A felperes a fellebbezésében a kereset teljes elutasítását kérte, míg a

felperes a csatlakozó fellebbezésében a marasztalás összegét 245.000 forinttal kérte felemelni. A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés az elsőfokú ítéletnek a 17.199 forint követelést elutasító rendelkezését nem sérelmezte, így az az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228.§ (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, ezért azt az ítéletábra a felülbírálat során nem érintette.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság fellebbezett érdemi döntésével a következők miatt nem értett egyet.

A felperes a keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti jogát kívánta érvényesíteni az alperessel szemben, melynek alapjaként az álláspontja szerint jogellenes lefoglalást jelölte meg. Ez a jog kizárólag akkor érvényesíthető eredményesen, ha a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt előfeltételek mellett a kártérítésnek a Ptk. 339.§ (1) bekezdésében írt valamennyi szükségképpeni feltétele - a jogellenes magatartás, a bekövetkezett kár és a kettő közötti okozati összefüggés - bizonyított. Amennyiben bármely szükségképpeni feltétel hiányzik, a kártérítési kereset nem teljesíthető. A közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség felróhatósági alapú, a közigazgatási jogkörben eljáró szerv mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az alperes az érdemi védekezésében és a fellebbezésében is a felróhatóság hiányát állította, ezért a másodfokú bíróság elsődlegesen ezt vizsgálta.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alperesi jogelőd lefoglalást elrendelő határozatának felülvizsgálata során megállapította, hogy az alperesi jogelőd a döntésének nem adta kellő indokát, mely hiányosság az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés. Ezért a tehergépjármű, a vontatmány, ezek forgalmi engedélyei és az indítókulcs lefoglalását elrendelő részében az alperesi jogelőd határozatát hatályon kívül helyezte, ezt meghaladóan a felülvizsgálati kérelmet elutasította. A bíróság az indokolás hiányossága miatt a tehergépjármű, a vontatmány, a forgalmi engedélyek és az indítókulcs lefoglalásának jogszerűségét érdemben nem vizsgálta, annak jogellenességét nem állapította meg, a rakomány tekintetében pedig a lefoglalást indokolás nélkül is jogszerűnek fogadta el. A közigazgatási és munkaügyi bíróság végzésében idézett, a lefoglalás alapjául szolgáló jogszabályhelyekre figyelemmel pedig az, hogy az alperesi jogelőd tárolóhely kapacitás hiányában a rakományt a fuvarszöveggel együtt foglalta le, kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedésnek nem tekinthető, így az alperesi jogelőd magatartása nem volt felróható, ezért az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A fentiekben túl a felperes azért sem érvényesíthet igényt az alperessel szemben, mert az egyes kártételekhez kapcsolódó tényállításai nem voltak hiánytalanok, következtetések, kára bekövetkeztét nem bizonyította, és az előadott tények alapján az okozati összefüggés sem volt megállapítható.

A súlyadó és a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási díj megfizetését (azaz a kár bekövetkeztét) a felperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította. A biztosítási díj összegét és annak megfizetését igazoló, a csatlakozó fellebbezéshez csatolt bizonylat pedig a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján nem volt figyelembe vehető, hiszen annak az elsőfokú eljárásban sem volt akadálya, hogy a felperes a biztosítótól a díjak teljesítését igazoló okiratot beszerezze, és azt csatolja. Ezen túl e kártételek a lefoglalás nélkül is felmerültek volna, így az okozati összefüggés sem állapítható meg. A további kártételek tekintetében a felperes konkrét tényállításokat sem a keresetlevelében, sem a keresetváltoztatást tartalmazó 22. számú beadványában nem tett, csupán megjelölte, hogy azok milyen költségek (üzemanyagköltség, sofőr bér, útdíj stb.), azt azonban nem adta elő, hogy e költségei pontosan mikor, milyen körülmények között merültek fel, és azok összegét sem bizonyította. Az útdíj címén érvényesített kárát az Állami Autópálya Kezelő Zrt. által 2013. szeptember 10-én kiállított és ugyanezen a napon teljesített számlákkal kívánta bizonyítani,

azonban a lefoglalás az ezt megelőző napon történt, így a tehergépkocsira és vontatóra ún. előre értékesített útdíjat fizetni sürgősen volt. A keresetlevelében állította, hogy a lefoglalás időtartama alatt a vontatmány ponyvája, a tehergépjármű és a vontatmány fékrendszere megsérült. A fékrendszert az általa megbízott autószerelő megjavította, ennek költsége 840.000 forint volt, míg a légrugók kijavításának költségét 49.000 forintban, a ponyváét 35.000 forintban jelölte meg. A vezető tisztségviselő személyes meghallgatása során (14. számú jegyzőkönyv), majd a felperes a 22. számú beadványában már azt adta elő, hogy a fékrendszer hibáinak kijavítása nem történt meg, és a légrugók javításának költsége 69.500 forint volt. Azt sem adta elő, hogy a ponyvának és a fékrendszernek milyen sérülései keletkeztek, a sérülések tényét nem bizonyította, ahogyan azt sem, hogy a sérülések a lefoglalás időtartama alatt keletkeztek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet - a fellebbezéssel nem támadott rendelkezést nem érintve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

A másodfokú bíróság az ítélet megváltoztatása folytán mentesítette az alperest a felperes elsőfokú perköltségének megfizetése alól, egyben a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított jogtanácsosi munkadíjból és a közbenső ítélet elleni fellebbezési eljárásban megállapított költségből álló elsőfokú perköltség megfizetésére. A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen meg nem fizetett kereseti és a közbenső ítélet elleni fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles. Az alperes fellebbezése sikeres volt, ezért az ítéltábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperes másodfokú perköltsége jogi képviselőjének munkadíja volt, melyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapított meg. Az alperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú bíróság.

, 2018. január 11.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: